

ORTO

KONCE A ZAČÁTKY

STUDENSKÝ ČASOPIS

Na co se můžeš těšit?

2 rozhovory

Básně a autorská tvorba

Kresby a fotky

ÚVODNÍK

Naši milí čtenáři,

skončily vedra a začalo pomalu padat listí z barevných stromů. Na cestách se začaly povalovat kaštánky a cestou domů zase vidím stánky s dýněmi.

Z večerů u ohně s kytarou a marshmelouny se staly dlouhé večery s čajem, svíčkou a haldou učebnic. Konec prázdnin. Konec spaní pod širákem, rozteklých zmrzlin, projížděk na kole, koupání v bazéně...

Každý konec přináší nový začátek.

Začátek dobrého čaje a dýňové polévky. Začátek nových přátelství, nových snů a dobrodružství. Začátek teplých svetrů a kaštánků pro štěstí.

Myslím, že naše téma pro tohle číslo náramně sedí. Tolik toho končí, ale ještě více začíná. Někdo odešel, a někdo zase přišel. My už můžeme na konce jen s láskou vzpomínat a tvořit nové začátky.

Anežka Holá
Časopis OrTo

MRDANDAS
“Někdy je konec
nejlepším začátkem.”

O NÁS

Jak začít? Řekla bych, že jsme parta kreativních studentů, přátel, kteří se na svět kolem sebe rádi koukají uměleckými očima. Každý z nás jsme jiný, každý z nás vidí svět trochu jinak, a v tom je ta krása.

Když jsem před lety přišla do OrTa, bylo nás sotva šest aktivních. Teď, po dvou letech, máme skvělou redakci se 30 členy a myslím, že se nám daří dělat vážně plná čísla se spoustou autorské tvorby, fotek, kreseb, básní, maleb, rozhovorů či zajímavých článků.

Myslím, že pro nás OrTo není jen obyčejný školní časopis. Každý text, kresba, fotka, báseň v sobě skrývá tolik z nás, tolik citu, krásy, lásky, neštěstí, smutku a radosti. Není to jen tak nějaký časopis. Pro nás je to naše mistrovské dílo, které jde přímo od srdce. Je to časopis pro Vás, ale i pro nás, abychom se k němu jednou mohli vrátit a prožít si znovu ty kouzelné chvíle. Pojdte si je prožít s námi, dokud to jde.

Chceš se o nás dozvědět víc? Sleduj nás na sítích!

orto_gjo

Gymnázium
Jiřího Ortena

OrTo_GJO

Naše redakce jmenovitě:

Adam Matoušek
Adele Bečvářová
Adéla Černá
Amy Gaphar
Aneta Hejdová
Aneta Kolovecká
Anežka Holá
Anna Raimundová
Barbora Bečvářová
Barbora Hejtmanková
Barbora Marysková
Daniela Miková
Ema Polnická
Eva Kůsová
Eliška Mutlová
František Žaloudek
Jonáš Chalupa
Kamila Kolářová
Karolína Jůnová
Martina Pexová
Michaela Olivová
Nela Janečková
Nella Hlebová
Petr Bartoš
Radka Macháčková
Sabina Bourková
Sofia Kyslytska
Štěpán Stef Hadrovský
Tereza Skalová
Tomáš Kováč
Zuzana Musilová

Co v tomto čísle najdete?

— 06

KRÁTKÝ ROZHOVOR S NOVÝMI
PRVÁKY

Adam Matoušek, Nela Janečková

— 07

ROZHOVOR SING. MARCELOU
PAŘILOVOU PH.D., MBA

František Žaloudek

— 11

ČERNÁ KOČKA

Mateřidouška

— 13

O KONCI, O ZAČÁTKU

Jonáš Chalupa

— 14

THE END OF A BEGINNING OR THE
BEGINNING OF AN END?

BB

— 16

ŽIVOT V JESKYNÍCH?

Jonáš Chalupa

— 17

PODZIM

Anežka Holá

— 19

KONEC

Petr Bartoš

— 20

BÁSEŇ, CO NENAJDE JMÉNO

Vulpes Macrotis

— 24

NAHOŘE

Anežka Holá

— 25

KONEC NEBO ZAČÁTEK?

Martina Pexová

— 28

VELKÉ ZMĚNY V AUTOBUSOVÝCH LINKÁCH OD 1.

12. 2024

Tomáš Kováč

KRÁTKÝ ROZHOVOR S NOVÝMI PRVÁKY

ADAM MATOUŠEK, NELA JANEČKOVÁ

Jako každý rok k nám na školu přišli noví studenti, kteří si museli zvyknout na zcela nový každodenní život a adaptovat se na středoškolské prostředí. Abychom si je nějak zkoukli, připravili jsme si pro ně tři otázky, které krátce shrnou jejich první měsíc na našem gymnáziu.

Co tě vedlo k tomu, že sis vybral/a právě tuto školu?

- Celkově se mi líbilo prostředí, myslím si, že to tu je moc pěkné.
- Tuhle školu jsem si vybral proto, že tu mám bratrance.
- K této škole mě donutili rodiče, já jsem sem nechtěl.
- Moc se mi to tady na dni otevřených dveří líbilo.
- Vypadá to tady moc pěkně a lidi, co mě tu prováděli, byli moc milí.
- Já jsem nevěděla kam jinam jít a vypadalo to tady hezky.

Co tě nejvíce baví na naší škole?

- Nejvíce se mi na téhle škole líbí skříňky.
- Nejvíce se mi tady líbí Kryštof Kubina (C1A).
- Jsou tady strašně pěkní kluci.
- Nejvíce mě na této škole baví kamarádi.
- Jsem velmi ráda, že tu mají klavír, protože mě na něj moc baví hrát.
- Jsem fakt ráda za bufet.

Jak se ti zatím líbí učitelský sbor a způsob výuky?

- Pan Heřmánek je můj nejoblíbenější učitel.
- Miluju pana učitele Heřmánka, vždy je to s ním úžasné.
- Mám hrozně rád pana učitele Heřmánka.
- Jsou v pohodě.
- Někteří učitelé jsou moc fajn, ale u některých mě to moc teda nebaví. Je to dost individuální.
- Většina je v pohodě až na nějaké výjimky.

V celku se jejich názory dost shodují, mají rádi školní prostředí, zdejší aktivity či například pana učitele Heřmánka. To znamená, že se na další duše můžeme těšit zase až za rok!

ROZHOVOR S ING. MARCELOU PAŘILOVOU PH.D., MBA

FRANTIŠEK ŽALOUDEK

Napadlo mě, že udělám rozhovor s Marcelou, jelikož je to moje mamka a přijde mi jako zajímavý člověk. Má totiž spoustu zkušeností jak ve školství, tak v životě.

1. Kde jsi začínala se studiem, jaké z toho máš vzpomínky nebo zkušenosti?

Chodila jsem na základní školu v Třebíči, a z té si toho moc nepamatuju. Když jsem byla ve čtvrté třídě byla revoluce a od dalšího školního roku se obnovila víceletá gymnázia. Protože jsem neměla se školou problémy, učení mi šlo a měla jsem samé jedničky, tak se naši rozhodli, že bych mohla zkusit tehdy sedmileté gymnázium. Takže jsem se připravila na přijímací zkoušky z matematiky, češtiny a všeobecného přehledu. Skončila jsem těsně pod čarou a dostala se na odvolání.

2. Potom jsi studovala na gymnáziu v Třebíči. Máš nějaké srovnání s jinými gymnázii nebo něco, o co se chceš z té doby podělit?

Nemám srovnání, ale pamatuji si, že ze začátku, prvních pár měsíců, jsem chtěla zpátky na základku. Ne kvůli tomu, že by byla škola moc těžká, ale chtěla jsem zpět mezi kamarády. Tenkrát mi tatka řekl, ať to zkusím a že kdyžtak se od pololetí vrátím zpátky na základku. Ono se to potom ale usadilo a začalo se mi tam líbit, takže jsem nakonec byla ráda, že mě tam nechali, protože by se jinak můj život ubíral nejspíš úplně jiným směrem. Pak už jsem tam těch sedm let chodila ráda.

3. Na jakou vysokou školu si tedy šla potom? A jaký titul sis z ní odnesla?

Chtěla jsem jít studovat nějakou školu, kde nebude matematika, fyzika a chemie (*smích*). A zároveň jsem chtěla studovat něco, kde je biologie. Na Karlovu univerzitu jsem se nedostala a druhou přihlášku jsem měla na zemědělskou (Českou zemědělskou univerzitu v Praze), a tam jsem se dostala. Ale srandovní je, že jsem psala přijímačky z biologie a chemie a v prvních ročnících jsme měli matematiku, fyziku a tři semestry i chemii. Po pěti letech jsem promovala jako zemědělský inženýr zootechnik.

4. Potom sis tedy asi dělala nějaká další vzdělání, že? Jaká a kde?

Pokračovala jsem na stejné univerzitě postgraduálním studijním programem, obor speciální zootechnik. Ve druhém ročníku jsem odjela v rámci programu Erasmus na osm měsíců do výzkumného ústavu v dánském Viborgu. Tam jsem strávila nejkrásnější studijní období, protože ho mám spojené se spoustou zážitků a zkušeností. Ve výzkumáku jsem mohla uskutečnit všechny experimenty, které byly základem mé dizertační práce. Skvělým zážitkem pro mě bylo, že mým školitelem byl osobně vědecký pracovník, od kterého jsem do té doby četla spoustu vědeckých prací, a nikdy jsem ani nedoufala, že bych se s ním kdy mohla osobně potkat.

5. Potom jsi tedy už se studiem skončila a začala jsi pracovat? Co byla tvá první práce a měla jsi ji ráda?

Já jsem už ve čtvrtém ročníku doktorského studia začala pracovat na Státní veterinární správě (dále SVS) v oddělení zahraničních vztahů. Jednou se mi naskytla možnost zúčastnit se společně s mým nadřízeným jednání Rady Evropské komise v Bruselu. V době, kdy jsem pracovala na SVS, mě oslovil šéfredaktor časopisu *Náš chov*. Netrvalo to dlouho a dostala jsem nabídku pracovat ve vydavatelství jako redaktorka natrvalo. Tato práce mě bavila, a díky ní jsem měla možnost vycestovat do spousty zemí jako např. Nizozemsko, Francie, Rakousko, Kanada, USA. Poté, co jsem se přestěhovala z Prahy, jsem pracovala jako teamleader na callcentru Vodafonu. Práce v nadnárodní společnosti pro mě byla obrovskou školou a dodnes na ni ráda vzpomínám. Managementem callcentra jsem se také zabývala ve své závěrečné práci při studiu MBA programu.

6. Nakonec jsi tedy zakotvila u toho, že podnikáš jako učitelka, že?

Po nějaké době se mi narodily dvě miloučké úžasňoučké dětičky (*smích*), kvůli kterým jsem se ale nemohla vrátit k dennodennímu dojíždění do Prahy. Tam jsem se v rámci Vodafonu přesunula do oddělení, kde jsem měla na starosti mimo jiné zákaznickou zkušenost a komunikaci se zákazníky. Využila jsem tedy nabídky začít pracovat jako učitelka na střední škole, kterou jsem po čase vyměnila za vyšší odbornou školu, a současně jsem začala soukromě vyučovat angličtinu.

Na VOŠ přednáším předměty, které se týkají managementu, komunikace a prodejních dovedností, a bohatě tak čerpám ze svých pracovních zkušeností a snažím se kromě teorie studentům přiblížit také realitu. Pokud jde o výuku angličtiny, využívám jazykové znalosti, které jsem nabyla v průběhu studií, kdy jsem si postupně udělala nejprve B2 a po návratu z Dánska také C1 Cambridgeský certifikát.

7. Baví tě tahle práce, nebo si pořád přeješ stát se ještě něčím jiným? Pozdě totiž není nikdy.

Postupem času mě ta práce začala víc a víc bavit. I jako učitelka a lektorka využívám možností cestovat a dále se vzdělávat v rámci Erasmus projektů pro učitele. Pořád ve mně ale ještě dřímá touha vystudovat obor marketingová komunikace.

Fany radí:

Využijte každé příležitosti, studijní nebo pracovní, která se naskytne, protože nikdy nevíte, kdy se bude hodit.

ČERNÁ KOČKA

MATEŘÍDOUŠKA

Černé oči kočičí

lecčemu tě naučí.

Inkoustová čern se vpíjí
a den za dnem tiše míví.

Vezmi sirky, milé dítě,
škrtni, oheň nepálí tě.

Úzkost, strach, těžká mlha,
tupé světlo mlhu trhá.

Hoří dům, obrátí se v prach,
černá kočka budí strach.

Seškvařené bytosti
hrijí ve své lítosti.

Ohořelé kusy masa
byly kdysi samá krása.

Hele ruka! Táhle prst!

Černá kočka ježí srst.

Těla bez duší teď leží kolem,
pošpiněné marným vzdorem.

Teď jsi volné, dítě moje.

Už je konec tvého boje.

O KONCI

JONÁŠ CHALUPA

Až moře mi začne lhát,
až písně se přestanou hrát,
až příliv a odliv zastaví se,
až službu mi vypoví plíce,
až myši přestanou slídit,
až hvězdy nebudou svítit,
až všechny komety vyhasnou,
až meteory na zem dopadnou,
až lidé se přestanou smát,
až nebudeme mít co krást,
až svět zastaví se
a my nebudem dýchat více,
tak skončí vesmír,

v okamžiku, tak jak začal,
jako dýka do srdce,
rychlá,
krutá,
neboj se.

O ZAČÁTKU

Na začátku bylo nic,
a bylo všechno,
co bys chtěl víc,
možná jen světlo.

THE END OF A BEGINNING OR THE BEGINNING OF AN END?

BB

"Share your thoughts..." said the notes bar on Instagram and 'if only it was that simple' I thought. What would I say if my note didn't have to fit in 60 characters? Maybe I'd start with the fact that I've been looking forward to this since the end of summer. I've been a lot of things since the end of summer, mostly sad and I'm definitely rotting in my sadness on purpose by now and the reason that fucked me up in the beginning should be silly now because it's been so long. But the embarrassing truth is - it isn't, and I still feel the same.

I started writing quite a lot again since the end of summer, probably because it was the only thing keeping me sane, otherwise, I'd go crazy from the mess in my head created by overthinking or maybe because the silence was killing me and leaving things unsaid isn't really something I'm capable of yet or maybe because more and more questions popped up and trying to figure out the answers just by replaying it in my head over and over again, trying to see it from a different point of view became extremely exhausting, probably because it's impossible. Memory isn't objective. And by trying to make it objective you lose the memory of how you felt at that moment and end up not remembering anything.

I should cross out those or maybes because those are all the same one reason I started writing again. Most of what I wrote were things I wanted you to know, but I couldn't tell you. And even though what you're reading right now is written to you, it's really more for me than for anyone else. And as most of my favourite writers say, writing doesn't really work when you start writing for other people instead of yourself.

I'm full of things I never got to say and it's hard to choose just one, but there's no other way than taking stuff one at a time. And the one right now is that I deserve an answer. I need things to be said and when I finally got the words out, when I said how I feel, that was the moment I was ready to get this over with, whether I'll hear what I wish to or get hurt, whether I'll make this the end of a beginning or the beginning of an end.

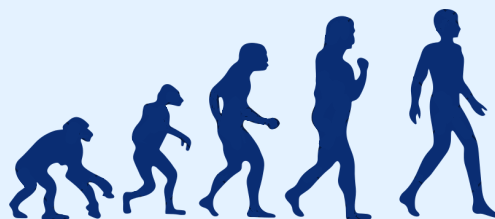
“I’m fine with being rejected” and right now it is my brain speaking, however, it’s true. I want honesty. I deserve honesty. Honesty makes things easier, otherwise you get tangled up in trying to be nice and in sweet lies, but you’re actually making it harder. Be fair with me. And being fair with me means telling me the truth even if I don’t want to hear it. It’s the same the other way. I’m sorry if I ever hurt you with my honesty, but I believe that saving you the energy and time you’d waste on reading between the lines and decoding the signs was the best thing I could do. I guess because that’s what I’d want for myself too.

I still feel shitty and maybe I could have felt better by now if you didn't postpone my truth by another month. I get that maybe you wanted to do this face to face, or you needed some time to think, but unless you actually have a lot to tell me, I’m afraid you’re just wasting my time now. And even though I still want to live in the belief that maybe you like me enough to try, I accept the fact that no one’s ever that busy.

your favourite cool girl

ŽIVOT V JESKYNÍCH?

JONÁŠ CHALUPA

Už od dětství se učíme ze seriálů a filmů tomu, že lidé v pravěku žili hlavně v jeskyních. Je to ale pravda nebo je to jen zkrášlená skutečnost?

V počátcích archeologie bylo mnoho nálezů objeveno v jeskyních, a tak vědci předpokládali, že pravěký člověk musel žít převážně tam. Toto tvrzení bylo později ještě umocněno popularizací v různých seriálech, filmech, knihách a podobných typech médií.

Skutečnost se ale liší. Ano, archeologické nálezy jsou častější v jeskyních, ale ne proto, že by tam pravěký člověk zpravidla doopravdy sídlil, ale protože se tam ostatky lépe zachovaly. Skutečný pravěký člověk se živil lovem a sběrem, měl to, co našel, obvykle nikde nezůstával dlouho a přesouval se s ročním obdobím, aby to pro něj bylo co nejvýhodnější.

Další důvod pro neosídlenost jeskyní je jejich vzácnost. Skoro na celém světě jsou jeskyně spíše výjimkou než pravidlem, a když už se vyskytovaly, tak byly pro naše předky buď špatně přístupné, nebo v nich už žila divoká zvířata jako medvědi, jeskynní lvi nebo jeskynní hyeny.

Proč tedy existují jeskynní malby?

Samozřejmě, existovaly výjimky a velmi malé procento lidí skutečně v jeskyních žilo. Pravděpodobně ale nástěnné malby nesloužili jako výzdoba domova, ale spíše jako pomůcka při obřadech, nebo rituálech. Existují také důkazy, že pravěcí lidé nevytvářeli obrazy pouze v jeskyních, ale i na místech jako jsou skály. Protože ale v jeskyních jsou malby chráněné před vlivem počasí, dochovaly se mnohem lépe.

PODZIM

ANEŽKA HOLÁ

P jako pampeliška, za všechen smích, když jsme ji po sobě foukali. Za to, že tím, že jsme foukali, vyroste tolik další radosti. Za to, že je žlutá, protože bez barev je všechno smutnější. Za krásu květin, které stejně odkvetou.

O jako obrázek, za všechen čas, co jsi kreslil. Za všechny barvy, co jste do života dali. Za všechny obrázky, které skončily v koši, zmačkané /tak krásné/.

D jako dopisy, za všechny mokré oči steskem a srdce sevřené očekáváním. Za všechna nevyřčená slova lásky, bez kterých by byl svět o tolik černobílejší. Za všechny pocity, který byly jen mezi řádky. Za všechna naše tajemství, která jednou, za deset let, najdeš schované v obálce, jen ty, dopis a maličká vzpomínka.

Z jako záclona, protože každé okno je s ní mnohem krásnější. Za to, že se někdy můžeme schovat před světem. Za to, že se ven můžeme dívat přes trochu barev s krajkami a hned se to zdá veselejší. Za to, že nemusím koukat přímo do slunce, i když vím, jak je krásné. Za ty kouzelná slova, při svitu svíček za zataženými závěsy, které mi potichu šeptáš do ucha.

I jako inkoust, za všechny slova, která byla jen napsaná. Za všechny prosby a pocity, které nikdo nikdy neřekl. Za to, že inkoust je modrý, protože černá mě přivádí k šílenství. Za všechny prázdné bombičky, které toho tolik napsaly. Dlouhý, krásný příběh.

M jako maják, pro všechny, kdo nevidí světlo. Za to, že jsi mě vylovil z vody plné zla, ve které jsem se topila. Za to, že ses dokázal vyhrabat k majáku, a tam už tě všichni vidí. Malého, mokrého, milovaného. Za všechny údržbáře, protože rozsvítit je nejdůležitější.

Začal podzim,
lžičky v čaji,
tousty v mikrovlnce,
nový lidi...
Za to Ti děkuji.
Za to a za mnohem víc...

KONEC

PETR BARTOŠ

Moje ruce třesou se,
hrozný myšlenky hlavou nesou se,
kde hledat mám naději,
když cítím se jak v závěji.

Tělo začíná se chvět,
nedokážu složit ani pár vět.
Raději bych se ukryl
jako země, co sníh ji zakryl.

Svět celý padá kzemi,
všechno skryto za bouřemi.
Probouzí mě noční můry,
už nestrpím tyhle habadůry.

BÁSEŇ, CO NENAJDE JMÉNO

VULPES MACROTIS

Být smířen se svým osudem,
až pokoj páchnout bude olovem,
když dveřmi projdou,
nevzdat se bez boje,
vědět, že krvaví odejdou,
přesto mít kapku naděje.
Zem zbarvená rudě,
míru nikdo se nedožije.

Snad někdo sepíše příběhy naše,
zaniklé sny, slova i vášně.
Přijdu si sám jako bačkora,
ochotný vzdát se, za cenu života,
však vím, to mi neprojde,
vždyť lítosti oni neznají,
a tak prosím, prosím vás,
odpusťte mi, že neumím básně psát,
odpusťte mi, že já nebojoval,
že sám sebe já nepřekonal,
odpusťte mi mou prohru bez boje,
já radši jsem sledoval sekvoje.
Odpusťte mé krvi její prolítí,
však je to vina moje, a ne její.

IS THIS THE NEW BEGINNING, OR THE GREATEST END?

KYSLYTSKAYA SOFI

Two souls wandered through the endless space,
Ra, with gentle and vibrant face,
Her joy was wild, untamed by time,
While Thoth, in shadows drifted – lost in rhyme,
Serene and quiet, yet wise but cold,
Immortal beings, with wisdom grewed.

For thousands of years, they'd roamed far and long,
From distant suns to galaxies where time felt wrong.
Endless knowledge filled their timeless days,
But no new wonder sparked their gaze.
They'd seen it all, yet never changed or grew,
A life unmarked by all they thought they knew.

Then one dark hour, a rift began to show,
A sliver in the fabric of the endless flow.
From it came a light they'd never known,
A world of green, where seeds of life had grown.
Thoth, in fear, recoiled from the sight,
His essence trembling, fading from the light.

But Ra, her heart alight with fierce desire,
Felt in her chest a long-forgotten fire.
"This is our chance," she whispered through the dark,
And grasped his hand, toward that distant spark.

They ran together, hand in hand,
Toward the unknown, an undiscovered land.
What lay beyond that glowing, wide expanse
Might be the place where life could have a chance.
A place so small, so filled with unknown grace,
A vibrant jewel among the silent space.

Yet still, they did not know what lay beyond the light,
A world where oceans whispered, and trees held secrets tight.
They couldn't feel the air, so fresh and sweet,
Or see the grass and flowers at their feet.
No stars or void, no endless cosmic sky,
But life in every corner, beauty close nearby.

Was this a journey they could comprehend?
Is this the new beginning, or the greatest end?

Chybíš mi. Chybí mi tvůj úsmev a především ty tvé hloupé vtipy. Proboha,
ty vtipy. Nikdo mi je není schopný říct, jen aby mě trochu rozesmál. Pořád
přemýšlím nad tím, jak jsem mohla tomu zabránit. Jsem blbá, idiot. Ted-

byš mi
podobně
abych
stala s
páčím,
si nedo-
pomocť.
dím sem.
jak si něk
srdce s tím
který jsi
od svého
Smála
tomu, ale
na to po-
chci už
brečet.
jsem, že
každý líb
spali pod
nebesy.
vali jsme

A.K.

pravdě-
něl,
pře-
tím tra-
ale já
křiv
Rida cho-
Pamatuj,
vyřezal
nožem,
slohnul
tělý.
jsem se
ted' těš
hlédnu,
jenom
Mikolala
jsem
tady
nočními
Pozoro-
padající

hvězdy a přáli si at' zůstane spát na velký věk. Rida na to vypo-
mínám, ale mé srdce nemůže takhle už dál pokračovat. Doufám, že se pot-

NAHOŘE

ANEŽKA HOLÁ

Každou noc usínám. Před spaním sním. Řekla bych, že se modlím, ale je mi trapné boha otravovat kvůli mým starostem. Každou noc usínám, mojí hlavou běží scénáře, velké prosby moje sny. Scénáře života, který se nikdy nestane. A přesto sním. Já sním dřív, než usnu, všechny ty krásné chvílky, které bych chtěla zažít. Všechny mé sny života zažívám v tom malinkém okamžiku před usínáním. A pak se ponořím do tmy.

Jsou chvíle, kdy se cítím nahoře. Takový ten pocit, kdy jste úplní. Kdy jste tak úplní, že porušujete všechny zákony. Tak nahoře, že i když jste úplně unavení, stejně máte sílu se smát. Vy víte, že život není dokonalý, ale nic Vám nebrání být šťastní. Cítím se tak nahoře, že bych si mohla lehnout na obláček a jen se smát. Tak nahoře, že bych zvládla všechno.

A jindy, z čista jasna spadnu dolů. Tvrdý náraz. Když jsem dole, nerada koukám nahoru. Propadám se pak ještě níž. Neříkám, že dole nemůžu být šťastná. Dole je to také pěkné. Člověk tam dole zvládne tolik věcí a řekla bych, že má víc času. Jsem tam šťastná, dokud se nekouknu nahoru.

Každou noc usínám tak nahoře, až to není možné. Je to jak letadlo, vylítnu a nechám za sebou všechno to dole. Každou noc usínám, jsou to krásné chvíle. Všechny mé sny se stanou skutečností.

Jen jeden z mých snů mě vždycky shodí dolů. Myslím, že člověk zvládne všechno, když opravdu chce. A spoustu mých snů se stalo skutečností. Moc dobře znám ten pocit vylétnout na horu. Když mě to zase shodí dolů. Někdy bojuju, někdy se jen nekoukám nahoru.

Každou noc usínám, letím víš a víš. Sedíme na obláčku a smějeme se. Všichni u sebe a šťastní.

Každou noc usínám, běžíme po krásné louce, provokujeme se navzájem.
Každou noc usínám, ležíme u sebe, věříme a známe naše největší tajemství.
Každou noc usínám, brečíme dojetím, máme se rádi.
Každou noc usínám...

KONEC NEBO ZAČÁTEK?

MARTINA PEXOŤÁ

Podzimní vĕtr si hrál s Cyřinými vlasy.

Netrpĕlivĕ si je uhladila, ze zvyku tak, aby jí nebyly vidĕt typickĕ elfskĕ špiĕatĕ uši. Obĕma rukama se opĕrala o okennĕ parapet spohledem upřeným na nádvořĕ hradu, kde se mĕhaly drobnĕ postaviĕky. Nĕkde mezi nimi musĕ bĕt i princ Wrynn, pomyslela si Cyra. Od rana se cĕtila skleslá a kdyŕ se dozvĕděla, ŕe prince do veĕera neuvidĕ, mĕla definitivnĕ zkaŕený den.

Se skrývaným zklamáním se vĕnovala svým obvyklým povinnostem a ĕelila zvidavým otázkám šlechticů, kteřĕ si ani po mĕsíci nedokázali zvyknout, ŕe snimi na hradĕ ŕije střĕbrovlasá elfka.

Na obloze vysvitla prvĕí hvĕzda. Cyra naklonila hlavu ke stranĕ. Zdálo se jí, ŕe v jejĕm rodišti, v elfskĕm lese, svĕtĕ úplně jinĕ hvĕzdy. Ale moŕná to bylo jen tím, ŕe tam strávila vĕtšinu svĕho ŕivota. Poslední dobou se v jejĕm ŕivotĕ událo vĕce zmĕn, neŕ by si přála.

Prvĕí a nejvĕtší z nich byl odchod z lesa. Jakoŕto nejstarší dcera královny a jedna z nejmocnĕjších ĕarodĕjek mezi elfy musela odcestovat do Herbertova království podle smlouvy, kterou matka před mnoha lety uzavřela. Tenkrát dohodla s lidmi spojenectvĕí a za jejich pomoc s ochranou lesa před baziliŕky jim slĕbila, ŕe mohou kdykoli poŕádat o pomoc.

Cyra vzdychla. Dlouhĕ roky nebylo o králi Herbertovi nic slyšet. Ale samozřĕjmĕ, ŕe se musel ozvat zrovna ve chvíli, kdy se Cyra chystala zaujmout svĕ právoplatnĕ mĕsto v družinĕ strážců lesa. Kdyŕ vřak král vyrukoval s ŕádostĕí o zapůjĕení nejmocnĕjšího ĕarodĕje, musela plány zrušit. Jistĕ by se našli i zkušenĕjší ĕarodĕjovĕ, jenŕe ti byli nalĕhavĕ potřeba jinde. A tak tento úkol připadl Cyře.

Zpoĕátku byla otrávená. Jeřtĕ, neŕ dorazila na Herbertův hrad, kde se mĕla dozvĕdĕt podrobnosti, mĕla dost vřech tĕch udivených pohledů a špitání kolem sebe.

„Kouknĕte na ty vlasy!“

„Ty uši!“

Záhy pochopila, ŕe lidé nejsou na elfy přĕliř zvyklĕí. Král Herbert byl nařtĕstĕí jiný. S klidem ji přĕvĕtal v audienĕní sĕni jako starou známou. „K sluŕbám vařemu království, mŕj pane,“ uklonila se králi.

Co král odpověděl, už neslyšela, protože její pozornost zcela upoutal tmavovlasý mladý muž stojící pár kroků za ním. Měl na sobě obyčejnou kazajku přepásanou opaskem s mečem, kožené kalhoty a vysoké jezdecké boty. Nebýt jeho smaragdově zelených očí stejných jako měl král, nepoznala by, že jsou příbuzní.

A tak se seznámila s princem Wrynnem. Provedl ji po hradě, ukázal všechny místnosti, chodby a vysvětlil podstatu jejího úkolu. „Tohle je naše královská pokladnice,“ oznámil Wrynn a otevřel těžké mosazné dveře hlídané dvěma strážnými. Vklouzl dovnitř, Cyra ho zvědavě následovala. Ačkoli si to nechtěla přiznat, Herbertovo království ji zaujalo a princ byl skvělý průvodce. Užasle se rozhlížela po kruhové místnosti zastavěné dřevěnými truhlami. Sice věděla, že je král Herbert bohatý, ale tohle ji přesto překvapilo. Uprostřed místnosti vybíhal zpodlahy kamenný sloup. Na jeho hlavici se blyštěla rozbitá vitřina.

Wrynn se zastavil těsně vedle sloupu. „Přede dvěma týdny z pokladnice zmizel náš modrý krystal...“

Cyra se kousla do rtu. Nemohla uvěřit, že ji přivolali jen kvůli tomuhle. „A co má být? Nemáte snad dost poddaných, aby vám pomohli pátrat? Proč to musím řešit já?“

Wrynn nebezpečně přimhouřil oči. „Protože ten krystal má obrovské magické schopnosti. Kdyby se dostal do nepovolaných rukou, byl by to mírně řečeno malér.“

Po tomto vysvětlení Cyra neváhala a pustila se do pátrání. Půjčila si v královských stájích koně a spolu s Wrynnem projela celé okolí. Následující týdny tak trávila střídavě v knihovně zkoumáním knih o magických krystalech, výpravami po království nebo cvičením ve zbrojnici. Ve volném čase se snažila pochopit lidskou kulturu. Všichni na hradě ji měli za podivné exotické zvířátko, čímž ji hrozně rozčilovali. Nechápala, proč se na ní všichni dívají, jak na blázna, když odešla do nejbližšího lesa zpívat stromům. Nebo když na plese místo valčíku začala tančit elfský národní tanec.

Čas utíkal jako voda v lesní říčce a Cyra s Wrynnem ve svém pátrání nikam nepokročili. Z několikadenního úkolu se tak stalo posláním na více než měsíc. Cyře se za tu dobu podařilo vysledovat stopu tajemného zloděje k jezeru pár kilometrů za hradem, kde však magické pole tvořené modrým krystalem náhle prudce zesláblo.

Pomalou už ztrácela naději. A také začínala mít zvláštní pocit, jaký ještě nikdy neměla. Chvilku jí trvalo, než jí došlo, že je to stesk po domově. Chyběli jí její přátelé, rodina les – prostě její starý život přede všemi těmi změnami.

„Ale konec něčeho přece neznámá jen to – je to i nový začátek,“ ozvalo se za ní. Uvědomila si, že svou poslední myšlenku musela vyslovit nahlas. Prudce se otočila.

O rám dveří ve vstupu do její komnaty se opíral Wrynn. Byl špinavý, z košile i havraních vlasů mu kapala voda. Cyra se zamračila. Vždyť venku nepršelo.

„Kdyby byl život pořád stejný a neměnil se, neměnili bychom se ani my. Nedospěli bychom, nezmoudřeli, nedozvěděli se nic nového,“ pokračoval princ jako kdyby její zmatek naprosto přehlédl.

„Ale co když nás to změní k horšímu?“ namítla Cyra.

„To je, v tomto případě, myslím, na tobě,“ pokrčil rameny Wrynn.

Cyra přikývla. Wrynnova slova jí trochu utěšila, stesk po lese už nebyl tak hrozivý.

„Byl sis zaplavat?“ ukázala na Wrynnovo zmáčené oblečení.

„Vlastně ano,“ prohlásil Wrynn. Napřáhl před sebe ruku, kterou do teď skrýval za zády. Když rozevřel zaťatou pěst, potměnou místnost ozářil slabý namodralý svit.

„To je kousek toho krystalu!“ zvolala Cyra radostně.

Wrynn se unaveně usmál. „Ano. Pod jezerem vede skrytý tunel. Je ale v příšerném stavu, takže bez magie se tam nedostaneme. Potřebovali bychom nějaké to kouzlo.“ Vesele se zazubil. „Tedy pokud se na to cítíš.“

„Že se ptáš!“ odvětila Cyra s čerstvým odhodláním. Jestli tohle má být její nový začátek, byla rozhodnuta svých nových možností plně využít.

„Vyrážíme hned zítra.“

VELKÉ ZMĚNY V AUTOBUSOVÝCH LINKÁCH OD 1. 12. 2024

TOMÁŠ KOVÁČ

Vsíti autobusových linek se od 1. 12. 2024 bude dít spousta změn. Během předchozích dvou let probíhaly hospodářské soutěže na nové dopravce jednotlivých oblastí Středočeského kraje na příštích 10 let. Dochází tedy ke koncům a začátkům i v oblasti autobusů. Právě teď je tedy ten správný čas pro velké změny. Projedeme si tedy ty největší změny v oblasti Kutnohorska.

Na konci článku se nachází stručné shrnutí.

Obecné změny

Jízdní řády se běžně mění společně s vlaky. Tento rok tomu tak ovšem není, **proto vznikne dvoutýdenní období**, kdy již první změna řádů proběhne, ale kvůli návaznosti na vlaky bude muset proběhnout ještě jedna. Je tomu tak proto, že nové smlouvy s autobusovými dopravci začínají platit od **1. 12. 2024**, ale datum pro změnu JŘ vlaků je nastaveno dohodou evropských železničních správ **na 15. 12. 2024**. Proto se u **některých linek** změní řády dvakrát, aby autobusy i během tohoto mezidobí navazovaly na vlaky. Z oblasti Kutnohorska takových linek moc není.

V nových smlouvách jsou mj. obsaženy i přísnější podmínky poskytovaných služeb podle *Standardů kvality PID*. Kvalita a komfort cestování by se tak měly zvýšit. Více v části *Zajímavosti*.

Nástup všemi dveřmi

Pilotní projekt nástupu všemi dveřmi byl dosud pouze u linek 519 (Sedlčany – Votice) a **705 (Poděbrady – Kolín – KH – Čáslav)**. Od 1. prosince se ovšem tento projekt rozšiřuje i na další linky. Těmi jsou:

481 (Soběšín – Uhl. Janovice – KH – Čáslav)

785 (Kolín – KH – Malešov – Kácov)

823 (Jirny – Úvaly – Doubravčice)

805 (Kolín – KH – Zbraslavice – Zruč n. Sázavou)

858 (Slaný – Koleč – Libčice n. Vltavou).

Nově tedy bude tento projekt mimo jiné platit na všech linkách spojujících Kutnou Horu a Kolín.

Stále platí stejné podmínky jako dosud – do autobusu smíte nastoupit všemi dveřmi **pouze v případě, že máte již zakoupenou platnou jízdenku** (např. z předchozího autobusu nebo v aplikaci PID Lítačka) **nebo platný dlouhodobý kupon**. Pokud si jízdenku potřebujete koupit, musíte nastoupit prvními dveřmi a **koupit si jízdenku u řidiče**.

Změny čísel linek

Dochází i k těmto změnám. Jejich trasa se povětšinou nemění, pouze dochází ke změně čísla. Radši se ovšem na vaši konkrétní linku koukněte pro případ, že kdrobným změnám došlo.

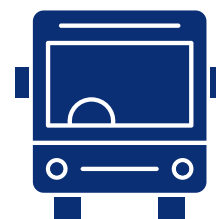
421 → 821

422 → 822

423 → 823

424 → 824

426 → 826

a pár dalších linek mimo oblast Kutnohorska.

K těmto změnám dochází kvůli uvolnění místa pro čísla mezikrajských linek nebo linek spojujících Prahu s regionem (dosud linky 300–420).

Vybrané konkrétní změny

Vybrané změny se týkají hlavně **ranních spojů do Kutné Hory, odpoledních spojů z ní a jejich přípojů** a jsou porovnávány podle dlouhodobého stavu, ne výlukového. Pro jistotu se ovšem sami podívejte na vaše konkrétní spoje na webu autobusy2024.idsk.cz v sekci *Jízdní řády* nebo přibližně v polovině listopadu na stránkách pid.cz.

Linky bez velkých změn:

381, 460, 533, 681, 706, 782, 783, 821 (dříve 421), 824 (dříve 424)

801, 803 – městské linky (objednávány městem); nepodléhají novým smlouvám

Linky se změnami

481

- spoj z *Kouřimské* do Čáslavi v 17:17 bude jezdit o 10 minut dříve
- zavádí se nový spoj z Čáslavi do Soběšína (na *Kouřimské* ve 14:53)

487

- nový spoj ve 14:46 ze zast. *Bečváry, Pod'ousy, rozc.* do zast. *Uhl. Janovice nám.*
- nový spoj v 15:34 ze zast. *Bečváry, Pod'ousy, rozc.* do zast. *Kolín, nádraží*

702

- většina spojů je prodloužena až do Suchdola a naopak
- dochází k několikaminutovým posunům odjezdů z kolínského nádraží do Suchdola a naopak

705 – „posílení provozu nasazením kloubových vozidel na všechny či vybrané spoje“ – popis změny skupiny linek, v nichž je i 705, na stránkách IDSK (PID)

- ranní posilový spoj z Kolína, nádraží v 7:00 do Kutné Hory prodloužen až na zast. Na Rovinách
- v odpoledních hodinách byly u některých stávajících spojů pozměněny časy odjezdů a některé spoje byly přidány (v obou směrech)

785

- spoje z Kremnické do Kolína ve 14:10 a 16:10 jsou posunuty o půl hodiny později na 14:40 a 16:40

786

- odpolední spoje odjíždějící z autobusového stanoviště směr Paběnice v 11:34 a později nyní odjíždějí ve 12:10, 14:10, 16:10 a 18:10 – trasa zůstává stejná
- pro opačný směr jsou podobné změny

788

- odpolední spoje odjíždějící z autobusového stanoviště směr Třebětín v 10:34 a později nyní odjíždějí v 11:10, 13:10, 15:10 a 17:10 – trasa zůstává stejná
- pro opačný směr jsou podobné změny

805

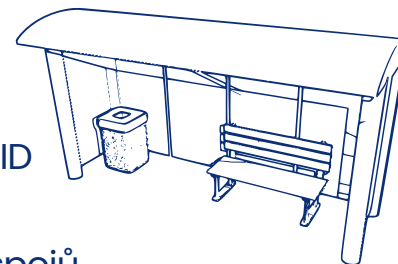
- ranní spoje z Kolína jsou posunuty o 2 až 10 minut
- většina odpoledních spojů z KH do Kolína posunuty o 5 až 15 minut dříve

Zajímavosti

- dohromady byly vysoutěženy smlouvy v hodnotě přibližně 2,7 mld. Kč na ujetou vzdálenost přibližně 75 mil. km po Středočeském kraji
- v nových smlouvách jsou i zpřísněné podmínky pro provoz autobusů
 - zpřísněná latka nejvyššího možného stáří provozovaných vozidel
 - všechny vozy budou bezbariérové
 - klimatizace
 - čalouněné sedačky s vysokými opěradly
 - LCD informační obrazovky
 - tlačítka na znamení v každé řadě sedaček
 - zařízení pro sledování aktuální polohy pro web mapa.pid.cz

- tyto nové podmínky by ovšem měly „naostro“ začít platit až po 9měsíční lhůtě, po dobu které si dopravci mezi sebou mohou přeprodávat autobusy, které by již nevyužili kvůli změně oblastí

Shrnutí

- od 1. prosince se upravují jízdní řády autobusů v síti PID
- ne všechny linky musí být zasaženy
- dochází převážně k posouvání odjezdů a přidávání spojů
- rozšiřuje se pilotní projekt nástupu všemi dveřmi na vybrané linky
- některé linky mění svá čísla
- přichází i striktnější podmínky pro dopravce – zvýšení komfortu pro cestující

Veškeré JŘ pro tyto nové změny naleznete na webu autobusy2024.idsk.cz v sekci *Jízdní řády* nebo přibližně v polovině listopadu na stránkách pid.cz.

AUTOBUSY2024.IDSK.CZ

PID.CZ

Příjemnou jízdu a zanedlouho na viděnou!

ANTOINE DE SAINT-EXUPÉRY

„Víš, když je
člověku moc
smutno, má rád
západy slunce..“

Publikováno studenty Gymnázia Jiřího Ortena © 2024

Jaselská 932, Kutná Hora, 28401, Česká republika

Titulní strana: Jonáš Chalupa

Logo: Monika Sladká

Ilustrace: A. Kolovecká, S. Kyslytska, S. Bourková

Korektura: Tomáš Kováč

Editace a formátování: Anežka Holá

sleduj nás!

orto_gjo
gjo_kh

Gymnázium
Jiřího Ortena

OrTo_GJO